

# ***Első fejezet***

A Corellian Queen legenda volt: a legpompásabb luxus utaszállító, amely valaha szántotta az űr útjait, egy csillagközi kéjpalota, amelyen csakis a Galaxis elitjének csúcsa utazhatott, azok, akiknek gazdagságát leírni sem lehet. Az a hír járta, hogy a legkevésbé exkluzív bárjában egyetlen koktél annyiba került, mint egy közepes méretű csillaghajó, míg egyetlen adag étel annyi kreditbe, amennyiből nem csupán a hajót lehetett megvenni, de az űrkikötőt is, amelyben állomásozott, és még a gyárat is, amelyben épült. A Corellian Queenre senki sem válthatott jegyet csak úgy, a pusztá vagyon nem volt elég. Ahhoz, hogy valaki részt vehessen egy szélsőséges szórakozási lehetőségekkel, örült gyönyörökkel teli kéjutazáson, bizonyítania kellett, hogy a származása, az ízlése és a viselkedése megfelel az elvárásoknak. Mindezek révén a Corellian Queen a valaha létezett legkívánatosabb terrorista célponttá vált – mert ki más lenne jobban terrorizálni, mint az elitek elitjét, az urak urait, a nagyok közül a legnagyobbakat?

Így aztán, amikor – állítólag – egy gátlástalan utazásszervező a Nebula Line társaság soraiból nagy titokban eladásra kínálta a Corellian Queen következő útjának útvonaltervét néhány kiválasztott bűnbandának, komoly érdeklődést váltott ki a Kindlabethiától a Nar Shaddáig.

Két szilárd tény azonban rejtve maradt a győztes ajánlattevő előtt. Először is az, hogy ez az állítólagos gátlástalan utazásszervező nem volt sem gátlástalan, sem pedig utazásszervező. Az Új Köztársaság titkosszolgálatának egy tapasztalt és leleményes ügy-

nöke szellőztette meg az információkat. A második szilárd tény pedig az volt, hogy az igazi Corellian Queen mindvégig titkos kikötőjében állomásozott ebben az évadban. Ami helyette útnak indult, az egy üres, egyszer használatos héj volt, amelyet arra terveztek és építettek, hogy magába fogadjon és elrejtse egy vadászosztágot. Az álcázott hordozóban utazó gépeket pedig – ahogyan az már az effajta műveleteknél lenni szokott – a Zsiványosztág elsőrangú pilótái vezették.

Körülbelül abban a pillanatban, amikor R4-G7 megszólaltatta a közelségi riasztást a gépének műszerfalán, és a szélvédőkijelzőn megjelent hat TIE Defender fénylő szimbóluma, Derek „Hobbie” Klivian hadnagy, korábban a Szövetség a Galaxis Szabadságának Visszaállításáért nevű szervezet, utóbb az Új Köztársaság vadászpilótája, gyanítani kezdte, hogy Antilles parancsnok zseniális terve talán nem is annyira zseniális, sőt, finoman fogalmazva kicsit sem az. A sistersgős káromkodást nem számítva annyit mondott:

– Wedge? Ez a terv baromság. Hallod? Baromság az egészúú...!

Az „úúú”-t egy többszörös lézertalálat váltotta ki belőle, amely megsemmisítette a jobb alsó lövegét, és a hozzá tartozó vízszintes vezérsík java részét. A vadásza bukdácsolni kezdett, mire mindkét kezével megragadta a botkormányt, és mindkét lábával a helyzettartó fúvókák pedáljait taposta. Majdnem sikerült visszanyernie az uralmát az X-szárnyú felett, amikor a legközelebbi üldözői gyorsan felfúvódó tűzgömbbé változtak. A kettős lökéshullám a lehető legrosszabb pillanatban érte utol, és megpörgette a hajóját, amely így a keresztengelye mentén forogva repült a szemből közeledő Defender-raj felé – hol orral, hol tatal előre, aztán megint az orr, megint a tat, és így tovább.

Az adóvevője megreccsent, majd Wedge Antilles vadásza húzott el mellette, elég közel ahhoz, hogy láthassa: a parancsnok szélesen vigyorog.

– Látja, hadnagy, ez egy rendkívül rossz terv – jelentette ki Wedge.

– Sejtettem, hogy viccesnek fogod találni – mérgelődött Hobbie.

– Hát, ha ő nem is – kotyogott közbe a kísérője –, én biztosan.

– Ha majd kíváncsi leszek a véleményedre, Janson – vágott vissza Hobbie –, szétporlasztom a gépedet, és kikeresem a roncsok közül.

A sebesen örvénylő csillagok látványa miatt felfordult a gyomra, és fennállt a veszély, hogy viszontlátja a reggelire elfogyasztott füstölt terrafin bélszínt. A kormányal elszántan küzdve sikerült lassítania a forgást, és az orr egy-egy pillanatra a négy üldözőjére szegeződött. Vakító fényű, vörös energianyalábok villantak elő három megmaradt ágyújából, és a Defenderek alakzata széthasadt, akár egy túlérett snekgyümölcs.

Hobbie csak az egyiket semmisítette meg a lövegeivel, de az a két közelségi gyújtóval szerelt nyíltorpedó, amelyeket a tüzelés pillanatában gondosan elindított, hosszú, széttartó ívek mentén száguldott az ellenséges vadászok felé. A lövedékek a pályájukat szempillantás alatt befutva látványosan felrobbantak, és a detonációk úgy tépték darabokra a három megmaradt Defendert, akár a rothadt tojásokat.

– Na, ez már tetszett – jelentette ki Hobbie, és tovább küzdött, hogy stabilizálja megnyomorított X-szárnyúját. – Íme egy kitűnő szemgolyó szufflé!

– Jobb lesz, ha vigyázol, Hobbie – intette őt a kísérője. – Ha így folytatod, a végén még azt hiszik rólad, hogy képes vagy elvezetni azt a roncsot.

– Beszállsz végre a játékba, Janson? – recsegte Hobbie. – Vagy meghúzod magad a hátam mögött, és sunnyogsz, amíg én elvégzem a melót?

– Még nem döntöttem el – felelte Janson, aztán a gépe váratlanul előbukkant a semmiből, és áthúzott Hobbie felett. – Talán besegítek. Mondjuk, kilövök pár torpedót.

A következő pillanatban ragyogó, kék csillagok röppentek ki Janson kivetőcsöveiből, és elszáguldottak a közeledő Defenderek felé.

- Ööö... Wes, figyelj csak! – dünnyögte aggodalmasan Hobbie.
- Azok ott nyíltorpedók?
- Persze. Miért kérded?
- Azt észrevetted már, hogy van egy kis gondom a manőverezéssel?
- Ezt meg hogy érted? – kérdezte Janson, és a hangja arról árulkodott, hogy valóban összezavarodott. Aztán, miután felfigyelt arra, hogy Hobbie gépe továbbra is gyakorlatilag irányíthatatlanul repül a torpedók célpontjai felé, felnyögött:
- Hoppá... khm... bocss...

A Zsivány-osztag gépeinek nyíltorpedóit speciálisan erre a hadműveletre tervezték és gyártották, egyetlen céllal: hogy megsemmisítsék a TIE Defendereket.

Évek óta a TIE Defender számított a Birodalom legfontosabb és legjobb csillagvadászának. Sebesség és fürgeség tekintetében felülmúlta az Incom T65-öst (közkeletű nevén az X-szárnyút), sőt, gyorsabb volt, mint a Zsivány-osztag jelentősen továbbfejlesztett 65B gépei. Ezen felül az elődeinél erősebb fegyverzetet hordozott: a szokásos lézerlövegek mellett egy ikercsöves ionágyút, valamint két kivetőcsövet, amelyből protontorpedókat vagy nyomkövető rakétákat lehetett indítani. A két Novaldex pajzsgenerátorral előállított védőpajzsok csaknem olyan hatékonyak voltak, mint azok, amelyek a nagyobb hajókon működtek. A Defendert ugyanakkor nem szerelték fel részecskepajzsokkal, a tervezők a titániumötvözetű páncélra bízták a szilárd tárgyak elleni védelmet.

A Zsivány-osztag új típusú torpedóiba több ezer apró, duracél nyilat töltöttek a hagyományos robbanóanyagból kialakított mag köré. A robbanás pillanatában a nyilak gömb formában repültek szét, akár a repeszek. Noha nem csekély saját sebességgel száguldottak, akkor voltak a leghatékonyabbak, amikor a detonáció közeledő Defenderek előtt következett be, mivel a találatok energiáját és erejét a relatív sebesség határozta meg. Márpedig a vadászgépek harci sebességénél, ha valaki belerepült egy efféle nyílfelhőbe, azon kapta magát, hogy a gyönyörű csillaghajója drága, rendkívül drága sajtreszelővé változott.

Az alakzat közepén elhelyezkedő négy Defender beért a nyíl-felhőbe – és egyszerűen szilánkokra szakadt. A széleken repülő gépeknek sikerült elkanyarodniuk, így megúszták a másodlagos robbanásokat, amikor is az egyik TIE-vadász fúziós reaktora detonált, és láncreakciót beindítva berobbantotta a másik háromét. Így aztán a szerencsétlen Klivian hadnagy immáron egy jókora plazmagömb felé tartott, amely elég sugárzást bocsátott ki ahhoz, hogy ugyanúgy megsüsse őt, ahogyan a Tatuin ikernapjának forrósága süti meg a sziklára terített bantahús szeletet.

– Ez nem fog menni, Hobbie – állapította meg Janson. – Ugorj ki!

– Óh, az tetszene, mi? – horkant fel Hobbie, mialatt továbbra is elszántan viaskodott a kormányval, és sikerült tovább lassítania a forgást. – Megcsinálom, Wes!

– Nem, eszedbe ne jusson! Katapultálj, Hobbie! – kiabálta Janson. – Katapultálj!

– Sikerülni fog! Nyugi, sikerülni fog! Mindjárt... – hadarta Hobbie, de a torkán akadt a szó, mert a gépe tett még egy fordulatot, és az orr felett előrenézve meglátta a döbbenetes gyorsasággal szétterjedő törmelékmezőt. És ekkor Hobbi Klivian, a káromkodás széles körben elismert nagymestere, emberi lények és más fajhoz tartozó lények, tucatnyi bolygó és csillagrendszer trágár kifejezéseinek avatott tudója mindössze annyit bírt kibökní: – Affrancba'...

Felrántotta a gép orrát, és ráadta a teljes tolóerőt, de az összes Zsivány közül ő tanulta meg legrégebben, hogy sose bízson a szerencséjében. A baljával a katapultot aktiváló kapcsolóért nyúlt.

Abban a pillanatban, amikor az ujjai rátaláltak a kapcsolóra, a gépe megrázkódott, és úgy kongott körülötte, mintha a feje beszorult volna egy vuki étkező harangjába, a vacsorára hívó jelzés alatt. A képzeletbeli vuki szakács ugyancsak éhes lehetett, mert a csengés-kongás egyre csak folytatódott, mind hangosabb lett, és a katapult titokzatos módon nem lépett működésbe. A rejtély hamar megoldódott, amikor is Hobbie meglátta az elülső szélvédőn az ökölnyi méretű, szaggatott szélű lyukat. Pillanatok alatt arra is rájött, hogy a nyílás széle azért szaggatott, mert a fémda-

rab, amely ütötte, már jócskán lelassult akkor, amikor áthatolt a gépe hasi páncélzatán, valamint a műszerfalon, ahol nem csupán a katapult indítószerelékét verte szét, de még az ő bal kezét is el-tüntette.

Inkább bosszankodva, semmint rémülten meredt csonka csuk-lójára, amelyből nem vér tört elő, hanem szikrák, valamint a túlhevült szervomotorok füstje. Az igazi, hús-vér kezét rég elvesz-tette, valamikor a Yavint megelőző időkben.

Sokkal inkább aggasztotta a távozó levegő süvítése, ugyanis felfedezte, hogy ez a hang az úrruhájának nitroxi-generátorából származik.

Na, ez szívás – állapította meg magában. Azok után, hogy any-yi mindent túlélte a galaktikus polgárháborúban, most úgy tűnt, egy kisebb műszaki hiba fog végezni vele. Kibővítette az előző gondolatát: ez már tényleg szívás.

Nem törődött azzal, hogy hangosan kimondja, mert a kabin-ban nem maradt elég levegő ahhoz, hogy elvigye a hangját.

Miután a bal kezének amúgy sem vette volna hasznát, a cson-kot keményen belenyomta az elülső ablakon ásító lyukba. Az automata szigetelőrendszer működésbe lépett, hozzáragasztotta az úrruha csukló részét a nyílás pereméhez, és ezzel lezárta a lé-ket, de a nitroxi-generátor nem hallgatott el. Sőt, Hobbie-nak az az érzése támadt, hogy egy elszabaduló fúziós generátort tart a hátán.

Áh, persze – kapott észbe –, a másik lyuk.

A tenyerével rácsapott a védőhámjának gyorskioldójára, elcsa-varta a testét, kinyújtotta a bal lábát, és a csizmája orrával tapo-gatózott. Hamar rátalált a lékre, ám ekkor a nyomáskülönbség majdnem a lábszára közepéig kiszívta a lábát a nyíláson, a gép hasán túlra. Az autoszigetelő-rendszer azt a nyílást is lezárta. Ér-zett egy-két erős ütést, de sehogyan sem állapíthatta meg, hogy megvan-e még a lába, vagy pedig leszakította valami.

Sok év telt el azóta, hogy az eredeti lábán járt.

Most, hogy a fülke újra légmentesen zárt, a nitroxi egység las-san elcsendesedett, és megtöltötte a kabint lélegezhető levegő-vel, amelyben megpörkölődött haj bűze érződött. Hobbie kez-

dett hinni abban, hogy végül mégiscsak túl fogja élni ezt a kalandot. Most már csak az volt a gond, hogy az oldalára dőlve, egész testében kinyújtózva, félig ült, félig feküdt az ülésen, átkozottul kényelmetlen pózban, és nem tudta eléggé elfordítani a fejét ahhoz, hogy lássa, mi van előtte.

– R4 – mondta csendesen –, volnál szíves visszavinni az egyes számú gyülekezési ponthoz?

Azt viszont ebből a nyomorúságos helyzetéből is látta, hogy miként reagál az asztrodroidja az utasításra: szikrák pattogtak és szórványos, kék kisülések ugrottak ki kupola formájú fejének széthasadt maradványából.

Hobbi lemondóan sóhajtott, és beleszólt a mikrofonjába:

– Rendben... hé fiúk, a katapultálás nem sikerült. És az asztrodroidom kikészült. Kész vagyok. Vontatást kérek.

– Tudod, Hobbie, most egy kicsit elfoglaltak vagyunk – felelte nyomban Wedge. – El kell kapnunk ezeket a TIE-eket.

– Jó szórakozást! Úgysem megyek sehová. Csak... szóval, valamire arra. Lassan. Tényleg lassan.

A csata hátralévő részét reménykedéssel töltötte. Azt remélte, hogy az Erő egy kicsit segít neki, amikor Wedge odaküld hozzá valakit. Kérlek – imádkozott magában –, add, hogy Tycho legyen az. Vagy Nin, vagy Standro. Bárki, csak Janson ne!

Tovább folytatta a fohászzkodást, mintha egyfajta meditáció lett volna. Pontosan úgy járt el, ahogyan Luke tette volna: lehunyta a szemét, és elképzelte, hogy maga Wedge bukkan fel előtte, hogy visszavontassa az X-szárnyúját az ugróponthoz. Egy ideig gyötörte magát, aztán nem találta túl meggyőzőnek a képet – valahogy sosem bizonyult ennyire szerencsésnek –, ezért sorra vette a többi Zsiványt, és amikor kezdte unni őket, úgy döntött, hogy a megmentője legyen maga Luke Skywalker. Vagy Leia. Vagy például Wynssa Starflare, aki mindig is káprázatosan alakította az erős, független, de néha mégis bajba jutó leányzót azokban a háború előtti, birodalmi holofilmekben, mert úgy volt vele, hogy amíg olyasmiről ábrándozik, ami úgysem fog bekövetkezni, akár el is szórakoztathatja magát.

Az ábrándozás olyan szórakoztatónak bizonyult, hogy már nem is figyelt az ütközetre, és szép lassan, az arcán elégedett mosollyal álomba merült.

A mosolya egészen addig megmaradt, amíg egy különösen erős villanás áthatolt a szemhéján, és felébresztette. Noha alig tért magához, biztosra vette, hogy akármi robbant fel közvetlenül a gépe mellett, mindjárt ővele is végez. De aztán megint és megint villant valami, és Hobbie a testét kínlódva elcsavarva felfedezte, hogy egy X-szárnyú repül a saját hajója mellett, attól alig néhány méterre. És azt is látta, hogy az átokverte Janson fényképezőgépet szorít a bal oldali ablakhoz, és egyik felvételt a másik után készíti.

– Csak még néhány kép – kérte Janson gonoszul vigyorogva.  
– Úgy nézel ki, mint egy vadászpilóta és egy batraviai mézgatolvaj hibridje.

Hobbie kimerülten csóváltatta a fejét: hamar belefáradt abba a valamibe, ami Jansonnál a humorérzékét próbálta szánalmas módon helyettesíteni.

– Figyelj, Wes – mormolta rosszkedvűen –, azt sem tudom, mi az.

– Áh, biztos tudod, Hobbie! A vadászpilóta egy olyan fickó – magyarázott roppant elégedetten Janson –, aki képes repülni egy X-szárnyúval, anélkül hogy nekimenne valaminek vagy felrobanna. Nyugodtan nézz utána, minden szótárban benne van. Bár azt fel nem foghatom, hogy még sosem hallottál róla...

– Nem, én a másokra... – Hobbie észbe kapott, és úgy beleharapott a szájába, hogy vér ízét érezte a nyelvén. – Szóval, Wes?

– Igen, haver?

– Mondtam ma már, hogy valójában mennyire, de mennyire utállak?

– Aha, persze... a szád azt mondja, utállak, de a szemed azt, hogy...

– És azt is, hogy egy szép napon megfojtalak, mialatt alszol?

– Igen, úgy rémlik – felelte Wes halkán kacarászva.

– Amúgy vége a műsornak?



– Ennek a részének – válaszolta Janson. – A legtöbb elhúzta a csíkot.

– Saját veszteség?

– Csak a Nyolcas és a Tizenegyes, de Avan és Feylis gond nélkül katapultáltak. Semmi olyan sérülés, ami ne jönne helyre egy-két hét alatt egy baktatartályban. Továbbá, itt van az én batraviai mézgatolvaj kísérőm...

– Te vagy a kísérő, nagyfejű! – förmedt a társára Hobbie, majd mélyet sóhajtott, és hozzátette:

– Gyanítom, hogy Wedge amúgy repes a boldogságtól. Minden a terv szerint halad...

– Gyűlölöm, amikor ezt mondd – kotyogott közbe Janson.

– Tényleg? – kérdezte meglepetten Hobbie. – És miért?

– Azt nem tudom – vallotta be Janson. – Csak... valami fura émelegést érzek itt lent, a gyomromban, tudod? Na, mindegy. Akkor most szépen vontatókábelre veszek, és akár alhatsz is. Hosszú út vár ránk az egyes számú megindulási zónáig.

– Nekem tökéletesen megfelel – válaszolta Hobbie, és máris lehunyta a szemét. – Ebbe az utolsó álmomba szívesen visszatérnék...

– Szép munka volt, Wedge – jelentette ki Lando Calrissian tábornok, a Védelmi Erők Különleges Műveleteinek parancsnoka, és helyeselve odabólintott Wedge Antilles fényalakjának, amely kéken villózva lebegett a holovetítő felett. – Veszteségek?

– Semmi komoly, tábornok – felelte Wedge. – Bár Hobbie-nak, akarom mondani Klivian hadnagynak szüksége lesz egy új bal kézre.

– Hányadikra is, mindösszesen? – érdeklődött elvigyorodva Lando.

– Rég nem tudom nyomon követni. Nálatok mi a helyzet?

– Vannak jó hírek, és vannak kevésbé jók – közölte Lando, a taktika jelentéseket felvonultató monitorra pillantva. – Úgy tűnik, a fosztogatók legfőbb támaszpontja a Taspan-rendszerben van.

Wedge zseniális terve merő kényszerből lett zseniális. A szokásos módszerekkel – például, hogy neurális szondázásnak vetnek alá egy-két elfogott pilótát – egy tapodtat sem haladtak előre. A jelekből ítélve Shadowspawn rendkívül éberem és féltékenyen őrizte a titkait. Az elmúlt két hónap alatt a fosztogatók számtalan támadást hajtottak végre, sokat a Köztársaság felségterületének mélyén, és több ezer polgár halálát okozva, ám Shadowspawn harcosai közül egyetlen egyet sem sikerült élve elfogni.

Nem egyszerűen nem voltak hajlandóak megadni magukat – bár erre is elkésztő hajlamot mutattak, de amikor végveszélyben találták magukat, beharsogták a mikrofonjukba, hogy „Shadowspawnért és a Birodalomért! Előre a restaurációért!” – és felrobbantották magukat. A megsemmisült TIE Defenderek maradványait megvizsgáló törvényszéki szakértők úgy sejtették, hogy a vadászok egy ismeretlen típusú önmegsemmisítő berendezést hordoznak, amely elpusztítja a gépet, még akkor is, ha a pilóta csupán elveszíti az eszméletét.

Wedge zseniális tervének zseniális része az volt, hogy több ezer parányi jeladót rejtettek el a Zsivány-osztag számára gyártott, különleges torpedók nyilai közé. A Zsiványok alaposan megszórták az ellenséges gépeket, a java részüket megsemmisítették, a többit pedig hagyták elmenekülni. A közönséges nyomkövető berendezésekkel szemben ezek az adók nem küldtek saját jeleket, így nem kívántak energiaellátást, és gyakorlatilag semmiféle műszer nem mutatta ki a jelenlétüket. Teljesen tétlenek maradtak mindaddig, amíg nem kaptak egy bizonyos rádiójelet, amit aztán visszaküldtek a maguk különleges módján. És miután ezeket a jeladókat az egész Galaxisban kizárólag a Zsivány-osztag használta, a Koréliei Út mentén sodródó, vagy a fosztogatók Defendereinek páncélzatába ágyazódott eszközök helyzetét már igazán nem volt nehéz meghatározni.

Wedge apró holoalakja a homlokát ráncolta.

– Szóval, a Taspan... ismerősen cseng, de hirtelenjében nem tudom elhelyezni...

– A Belső Gyűrűben van, a Hydia Út mentén.

– Az nem kimondottan kedvező – állapította meg gondterhelten Wedge.

– Hát nem – erősítette meg a véleményét Lando. – Nem vezetnek oda közvetlen hipersávok. A legtöbb leágazás olyan rendszereket szel át, amelyeket most is birodalmiak ellenőriznek.

– Szinte sóvárogni kezdek Palpatine egyik jó öreg bolygógyilkosa után.

– Én is – vallotta be Lando, de a mosolya nyomban lehervadt, és a hangján érezni lehetett, hogy nem tréfálkozik. – A Birodalom fegyverkísérleti telepet működtetett a Taspan-II-n. Különféle típusú gravitációsugárzókat fejlesztettek ott.

– Ez az, megvan! – mordult fel Wedge, és a fényalakja pattintott az ujjával, bár a hangot elnyelte a holovetítő zajsűrője. – A Nagy Zúzás!

– Igen, a Nagy Zúzás – felelte bólogatva Lando.

– Úgy hallottam, a Taspan II-ből nem maradt más, csak egy szép nagy aszteroidamező. Olyan, mint az Alderaan Sírja.

– Van ott egy belső bolygó, egy kisebbfajta üdülővilág – válaszolta Lando. – A Taspan I, amit Mindornak neveznek. Nem túl híres, de valóban gyönyörű. A szüleimnek volt ott egy nyaralójuk, amikor még kölyök voltam.

– És erről a Shadowspawn nevű illetőről tudunk már valamit? – érdeklődött Wedge.

– Csak annyit sikerült kiderítenünk, hogy a birodalmi tisztviselők és katonák nyilvántartásában nem szerepel. Nyilvánvalóan álnév, illetve hamis személyiség.

– Az a fickó minden bizonnyal eszelős – vélekedett Wedge.

– Kötve hiszem – szállt vitába Lando a fejét ingatva. – Rendkívül leleményesen választotta ki a támaszpontja helyét. A Nagy Zúzásból származó törmeléknek még nem volt ideje arra, hogy stabil orbitális pályára álljon.

– Vagyis pont olyan, mint az Alderaan Sírja.

– Rosszabb, Wedge. Sokkal rosszabb.

Wedge fényalakja csücsörített a szájával, de a holovetítő zajsűrője a füttyöt is kiiktatta.

– Ronda ügynek tűnik. Mi a terv, hogyan kapjuk el őket?

– Ti sehogy – felelte Lando, és vett egy mély lélegzetet, mielőtt folytatta:

– Ez pontosan az a fajta helyzet, amelynek megoldására felállítottuk a Gyorsreagálású Különítményt.

Wedge lassan, megértően bólogatott, majd felkapta a fejét, és elvigyorodva megszólalt:

– Hát akkor vágjatok oda nekik a Nagy Bunkóval. Csapjatok szét közöttük!

– Reméljük, beválik – dünnyögte komoran Lando. – Ez a legjobb, amit tehetünk.

– Alighanem igazad van... általában igazad van. De attól még szúrja az oldalamat, hogy nem lehetek ott.

– Azt elhiszem – válaszolta kissé megkönnyebbülten Lando.  
– De vannak más gondjaink is. És a Gyorsreagálású Különítmény egy rendkívül rátermett férfiú kezében van.

– Az már biztos – Wedge ismét elvigyorodott. – Ha már szóba került az a rendkívül rátermett férfiú, átadnád baráti üdvözletemet Skywalker tábornoknak?

– Természetesen, Wedge. Amint beszélek vele.

# ***Második fejezet***

A Taspan-rendszer sematikus holoábrája kísérteties, áttetsző felhőkkel töltötte meg a Justice hídját. A felhők lassan forogva sodródtak, hol összeolvadtak, hol pedig szétváltak, és újra meg újra átsiklottak egymáson. Magasan a kabin közepén egy sötét gömb függött, körülbelül akkora, mint egy ember férfi hüvelykujjának utolsó ízülete – ez jelenítette meg magát a Taspant. A Mindor bolygót túhegynyi fénypont képviselte, amely jelenleg karnyújtásnyi távolságban lebegett a főparancsnok orra előtt. A tábornok jószerével alig látta. A figyelmét komor gondolatok kötötték le, nem tudott elszakadni attól a ténytől, hogy ő a legfiatalabb a helyiségben, hogy mindenki más legalább tíz standard évvel idősebb nála.

A szóban forgó tábornok volt az Új Köztársaság Egyesített Védelmi Erőinek legújabb és egyben legfiatalabb tábornoka. A külseje alapján nem látszott tábornoknak, sőt, igazából katonának sem. Sima arcbőre révén még a valódi koránál – a huszonegyedik évében járt – is fiatalabbnak tűnt. Szőke haját – amelynek számos tincset tucatnyi nap sugárzása szinte fehérre fakította – nem vágatta katonásan rövidre, és tábornoki harci egyenruha helyett sötét, testhezálló pilótaruhát viselt. Csupán a mellkasán csillogó fémlapocska jelezte a rangját, míg a világoskék szeméből sugárzó, komolyságot és zárkózottságot sugalló tekintet arról árulkodott, hogy szörnyű árat fizetett ezért a rangért.

Szokatlan megjelenése az oldalfegyverére is kiterjedt, amely a lehető legtávolabb esett a tiszték hagyományos sugárvetőitől. Egyetlen tábornok sem fegyverkezett fel így a Klónháborúk óta.

Az ifjú tábornok derékszíján fénykard markolata függött.

Tizenkét főtisztje közül heten már a Yavini Csata előtt is magas beosztásban szolgáltak. Hárman már a Klónháborút megelőző időkben hajóparancsnoki rangot értek el – amikor ő még meg sem született. Kalback admirális, a flotta parancsnoka – távoli rokona Ackbarnak, az unokafivére, vagy valami ilyesmi – már a hatvanas éveiben járt. Na, és ott volt T'chtrk, aki még azt sem tudta, hány éves, mert a népe, a rovarszerű t'kkprk nép nem állt át a standard időszámításra egészen a száz évvel ezelőtti Nagy Békékötésig, amikor is C'htrk már mint felnőtt nő, tisztként szolgált a szülőbolygójának védelmi erőinél.

Az ifjú tábornokot önmagában véve nem az zavarta, hogy ő a legfiatalabb. Jóformán észre sem vette. Az nyugtalanította, hogy ezek a tapasztalt veteránok, az Új Köztársaság legjobb harctéri parancsnokai olyan tisztelettel adóznak az ő állítólagos bölcsességének, hogy sosem vitatkoznak vele.

Feltételezték, hogy mert Jedi, mindig pontosan tudja, hogy mit csinál.

Óh, ha ismerték volna az igazságot...

Az ifjú tábornok pillanatnyilag csak azt tudta biztosan, hogy sosem lett volna szabad hagynia, hogy Han rábeszélje erre az örültségre...

– Csak ne aggódj, Luke – kezdte Han, és Luke válla köré fonta a karját –, emiatt a tábornok-dolog miatt. Nincs abban semmi vészes. – Valószínűleg úgy hitte, hogy Luke nem látja azt a jellegzetes, ravasz félmosolyát. – Ha én elboldogultam veled, neked is menni fog.

– Ha tényleg olyan könnyű, miért mondtál le róla?

– Mert nekem jobb dolgom is akad – felelte Han a szemét Leiára fordítva. – A hercegnő rendkívül fontos személyiség, de anyyira azért nem, hogy az Új Köztársaság megengedhetné magának, hogy az egyik tábornoka személyi pilótaként és testőrként működjön.

– Testőrként? – kapta fel a szót Leia. – Ha te vagy a testőröm, elárulnád, hogy miért mindig nekem kell megmentenem téged?

– Mert ezzel bizonyítod, hogy még mindig szeretsz – válaszolta gondolkodás nélkül Han, azzal rávigyorgott a hercegnőre, majd ismét a barátjához fordult:

– De most komolyan, Luke, meg tudod csinálni. Te legalább olyan, ööö, szóval, majdnem olyan okos vagy, mint én, és sokkal okosabb, mint például Lando. Csak annyit kell tenned, hogy befogod a szádat, és hallgatsz a tisztjeidre. Nem hagyod, hogy össze-vissza zagyváljanak, és mindig úgy teszel, mintha tudnád, mi fog történni. Gyerünk, Csubi, mondd meg neki!

Csubakka a kezét a tarkóján összekulcsolva, hanyatt dőlve feködött a játékkonzol melletti ülésen. Arra sem vette a fáradságot, hogy kinyissa a szemét, miközben felmordult:

– Aroovroovr. Regarr...

– Köszönöm, sokat segítettél – állapította meg fanyar képet vágva Han. – Luke, ne is törődj vele. Csubi utálja a tiszteket.

– Magam sem tudom biztosan, hogy szeretnék-e az lenni – jegyezte meg halkán Luke.

A tábornoki megbízatásra tett ajánlat teljességgel váratlanul érte, és nem rajongott az ötletért. Néhány hónappal a Ssi-Ruuknál bekövetkezett vereség után felkereste Ackbar admirálist, és megkérte, hogy mentse fel a szolgálat alól. A kérését azzal magyarázta, hogy egy ideje úgy érzi, jobban szolgálhatná az Új Köztársaságot Jediként, mint kötelékparancsnokként. Ackbar, a ravasz katona válaszképpen a Gyorsreagálású Különítményről kezdett beszélni, vagyis arról az új, flottaszintű egységről, amely képes két-három nap alatt eljutni a Galaxis bármely pontjára, és ott csapást mérni az ellenségre – végül pedig felajánlotta neki a különítmény parancsnoki pozícióját.

– Ha valóban szolgálni óhajtja az Új Köztársaságot, ifjú barátom – érvelt az admirális –, akkor ez az önnek való munka. Erős a gyanúm, hogy ön a Jedi-képességei révén sokkal hasznosabb lesz a taktikai műveletek során, mintha egyszerűen elvonul a világtól, hogy az Erőről elmélkedjen.

Luke erre nem tudott mit válaszolni, csak egy kis haladékot kért, hogy átgondolhassa az egészet. Miután olyan döntéssel került szembe, amely meghatározhatta, hogy mivel fogja tölteni a hátralévő életét, visszavonult arra a helyre, amelyet a leginkább az otthonának érzett, és csakis azokkal beszélt, akiknek társaságában még most is önmaga lehetett.

Így aztán a Millennium Falcon utaskabinjában kötött ki, és itt próbálta elmagyarázni Leiának, Hannak és Csubakkának, hogy mit gondol és érez.

– Ez nem ilyen egyszerű – mondta a fejét csóválva. – Biztosra veszem, hogy ma már semmi sem egyszerű. Azt tudod, hogy holothrillereket forgatnak rólam? Nem, nem dokumentumfilmeket a Halálcsillag elleni támadásról, vagy effélékről, hanem kitalált történeteket!

– Igen, láttam egyet-kettőt – vallotta be Han, és vigyorogva előhalászott egy kézi holovetítőt a dejarik-asztal alól, és miután oda-lökte Luke elé, hozzátette:

– Ezt pár hónapja vettem, hogy elszórakozzak egy kicsit, mi-alatt arra várok, hogy Leia befejezen holmi tárgyalást, vagy csak, tudod, elkészüljön a hajával.

– A hajamat hagyd ki, Solo! – förmedt rá a hercegnő. – Nem vagyok vicces kedvemben!

Luke felkapta a tenyérszíj berendezést, és néhány gyors gombnyomással a képernyőre varázsolta a címeket.

– Tessék, Luke Skywalker és a Tatuin sárkányai! Te megnézted ezt a szemetet? – Utálkozva megrázta a fejét, és visszadobta a készüléket Hannak, aki ügyesen elkapta. – Na, erről beszélek. Ez az egész annyira... ostoba...

– Miért, nincsenek sárkányok a Tatuinon? – érdeklődött vigyorogva Han.

– De vannak. Kraytsárkányok – felelte mélyet sóhajtva Luke. – És elég veszélyesek is, főleg, ha akkor csapnak le rád, amikor egyedül vagy. De nézd csak azt az illusztrációt! Egyfelől sosem harcoltam bantahátról fénykarddal, másfelől a kraytsárkányok nem fújnak tüzet!



– Ugyan már, Luke, nyugodj meg – mondta Han, azzal kedvesen mosolyogva meglengette a lejátszót. – Ezeket kölyköknek csinálják. És meg kell mondjam, egész túrhetőek.

– Főleg az, amelyik rólad szól, ugye? – mormolta elégedetlenül Leia.

Luke a szemét meresztve figyelt, és megkérdezte:

– Han, te most szórakozol velem? Fel akarsz idegesíteni?

Han elvörösödött – éppen csak egy kicsit, mert alkatából eredően képtelen volt zavarba jönni vagy szégyenkezni –, és kijelentette:

– Hát tudod, nem te vagy az Új köztársaság egyetlen hőse.

– Han...

– Kérdezd meg tőle, mennyit fizettek neki! – szólt közbe Leia.

– Micsoda? Fizettek neked? – hüledezett Luke.

– Hé, én nem vagyok Jedi! – tiltakozott Han, és felkapta a kezét, mintha arra számított volna, hogy Luke hozzávág valamit. – Én csak... szóval, kötöttem egy egész kellemes licencszerződést egy-két ügyes producerrel. A Yavin után. Ugye, megérted?

– Meg kéne értenem? – kérdezett vissza Luke.

– Ha sikerül neki – vágott közbe ismét Leia –, akkor nekem is elmagyarázhatja.

– Áh, Lando ötlete volt – közölte Han olyan hanghon, mint ha védekezni próbált volna. – Jó, rendben. Nézzétek, úgy mentem bele ebbe az üzletbe, hogy igazából nem tudtam, mire vállalkozok. Csúnya ügy, de valójában ártalmatlan. Han Solo és a Kessel kalózái, Han Solo az űrcsigák fészkében...

– Ez nem ártalmatlan – jelentette ki Luke, és egy pillanatra keményen összepréselte a száját. – Láttad azt, amelyiknek a címe: Luke Skywalker és a Jedi bosszúja?

– Úgy tudtam, a Jediknél nem szokás bosszút állni – dünnyögte kétkedve Han.

– Hát nem is állnak bosszút, úgy értem, nem állunk bosszút – folytatta Luke. – Áh, már nem is tudom, hogyan értem. A filmben megölöm a saját apámat, hogy bosszút álljak Palpatine-ért! Annyira... annyira undorító.

– Higgadj már le, Luke – kérte Han. – Az írók egy kicsit megfűszerezik a történetet, ennyi az egész. Mi baj lehet belőle? Egy kis csitt-csattól csak keményebbnek tűnsz, érted?

– Nem ilyennek akarok tűnni.

– A népeknek hősök kellene – állította határozottan Han –, márpedig a hősök ezektől a meséktől lesznek hősök.

– Azt hittem, attól, hogy hőstetteket hajtanak végre – jegyezte meg Luke.

– Tudod, hogy értem...

– Aha, persze. És ez is része a problémának – válaszolta Luke. – Mindenki engem figyel. Mintha mindenki megpróbálná kitalálni, hogy milyen leszek. És megpróbálná kitalálni, hogy ezt hogyan fordítsa a maga javára.

Han széttárta a kezét, és kijelentette:

– Ez tartja forgásban az egész Galaxist, cimbora!

– Talán így van – ismerte el megenyhülve Luke –, de én ebben nem akarok részt venni. Talán ezért nem tetszik az, hogy tábornok legyek. Olyan, mintha... nem is tudom... olyan, mintha én magam törtétnék egyre feljebb és feljebb. Mintha én beszéltem volna rá Ackbart, azért, hogy különleges hőssé váljak.

– De hát különleges képességeid vannak, Luke – mondta csendesen Han. – Ezt próbálok elmagyarázni az elejétől fogva.

– Hogy tábornok legyek... hogy elküldjem a katonákat valahová, ahol meghalnak vagy elveszik mások életét... – Luke ismét megcsóválta a fejét. – Hőst játsszak, miközben én legyek a felelős több ezer teremtmény életéért.

– Ki mondta, hogy csak játszanád a hőst? – vitatkozott Han.

– Nézd, Luke, ez a megbízatás csodálatos lehetőség, és nem csak neked – szólt közbe Leia. – Az Erőből fakadó hatalom nem a hatalom egyetlen válfaja. Más módok is vannak arra, hogy hasznárra legyél a társadalomnak, és ezek némelyike sokkal hatékonyabb, mint az, ha lesújtasz valakire a fénykardoddal. Jediként megtörténik, hogy például... szorult helyzetbe került hercegnőket mentesz meg, de tábornokként több ezer életet menthetsz meg. Vagy több milliót. A Védelmi Erőknek szüksége van rád, Luke.

– Veled én nem tudok vitatkozni, Leia – felelte Luke. – Nem vagyok politikus, és Anchorheadben, a mezőgazdasági iskolában nem tanítottak meg érvelni. Viszont, Jedi vagyok. Sőt, én vagyok a Jedi. Hogy tábornok legyek... egyszerűen nem érzem helyesnek.

– Hát tudod, én akkoriban még kölyök voltam – szólalt meg Han –, és mert Shrike-nak dolgoztam, sokkal fontosabb gondjaim is akadtak, semhogy a híradókat figyeljem, ha érted, mire gondolok, de úgy rémlik, hogy a te Kenobi barátod is tábornok volt a Klónháború idején.

– Tudom. De keveset beszélt róla.

– Ő mindig is szerény volt – mondta tiszteletteljes hanghordozással Leia. – Az apám..., khm, a nevelőapám sokat mesélt róla. Obi-van a Régi Köztársaság egyik legnagyobb hőse volt. Ezért fordultam hozzá, amikor lelepleződtem.

– De én sosem terveztem, hogy így fogom leélni az életemet – tiltakozott már-már elkeseredetten Luke.

– Óh, csak erről van szó? – vágott vissza Han. – Ugyan már, Luke, senki sem csinálja azt, amit fiatalon tervezett.

– Tényleg nem? – kérdezte Luke. – Képzeld, én ismerek egy fickót, akinek van egy saját csillaghajója, lemondott a tábornoki rangjáról, hátat fordított a katonaságnak, és többé-kevésbé azt csinál, amit akar. Össze-vissza röpköd a Galaxisban hűséges másodpilótájával, hercegnőket ment meg, meg ilyesmi. Nem tartozik elszámolással senkinek, csak saját magának...

– Csak magának? – horkant fel meglepetten Han. – Viccelsz? Luke, találkoztál már valaha a húgoddal? Luke Skywalker, aki a Tatuin szülötte, hadd mutassam be önnek Leia Organa hercegnőt, aki... aúúúú!

– Akinek rendkívül hegyes a könyöke – fejezte be a mondatot Leia, miután Han bordái közé dőfte a szóban forgó, hegyes könyököt.

– Jól van, jól van – nyögte Han az oldalát dörzsölgetve –, kösünk békét, rendben? Minden viccet félretéve, Luke, szerintem gondold végig. Ha te és én úgy élnénk, ahogyan valaha terveztük, akkor most mindketten a Yavin körül röpködnénk.

- Gondolod?
- Igen. Mint TIE-pilóták. És Vadernek dolgoznánk.  
Luke elfordította az arcát.
- Hogy a dolgok nem a terv szerint alakulnak, az néha a Sors nagy ajándéka – folytatta Han. – Sodródnod kéne az árral, tudod? Úgy értem, bízz az Erőben, rendben? Felkínálta volna az Erő ezt az lehetőséget, ha nem várná el, hogy megragadd?
- Nem tudom – vallotta be Luke.
- Hát akkor kérdezd meg magát Kenobit, amikor legközelebb felbukkan előtted Erő-szellem képében.
- Ő nem szellem...
- Bánom is én, hogy micsoda. Tudod, mire gondolok.  
Luke mélyet sóhajtván csóválgatta a fejét.
- Egy ideje már nem jelenik meg – mondta aztán fojtott hangon. – Hetek óta nem láttam. Mintha elsodródna tőlem. Mintha túl messze járna ahhoz, hogy kapcsolatba lépjen velem.
- És talán ez is jelent valamit – vetette fel Leia. Luke éles pillantást vetett rá, de ő csak megvonta a vállát, és folytatta:
- Én kevesebbet tudok a Jedikről és az Erőről, mint te a politikusokról, de nem gondolod, hogy a bizonytalanságod önmagában véve azt jelzi, hogy rossz irányba tartasz? Úgy értem, nem kéne biztosan tudnod?
- De, igen – ismerte el csendesen Luke –, elméletileg biztosnak kéne lennem a dolgomban.
- És ekkor eszébe jutott Yoda egyik mondása, oly elevenen, hogy hallani vélte a mester hangját: ha távol találsz magad az Erőtől, légy biztos abban, hogy nem az Erő mozdult el.
- Remélem – tette hozzá –, nem csak erről fog szólni az életem...
- Ezek szerint benne vagy? – csattant fel Han, és mosolyra húzta a száját.
- Igen, azt hiszem – felelte Luke, és ha bizonytalanul is, de bólintott egyet.
- Köszönöm, cimbora! – lelkesedett Han, és vállon veregette Luke-ot. – Te vagy a legnagyobb!
- Mit köszönsz? – kérdezte gyanút fogva Luke.